

Umesto recenzije

Moj naklon celom timu u okviru Muzeja Jugoslavije, koji je kreirao i realizovao izložbu „Ježeva kućica – izmišljanje boljeg sveta”. Takođe, moj naklon autorkama i autorima tekstova u publikaciji koja prati ovu izložbu. Svi zajedno ste duboko zaronili i visoko se vinuli predstavljajući Branka Ćopića i njegov rad. Hvala na ovoj veličanstvenoj simfoniji, koja će nas razigrati, dirnuti, nasmejati, inspirisati, obogatiti i naterati na razmišljanje. Hvala što ste nam omogućili da uđemo u priču o Ježurki Ježić i lično se upoznamo sa junacima. Hvala što ste nam omogućili da šetajući čuvenom šumom sretnemo i sebe kao dete i sebe kao odraslu osobu. Hvala što ste nas okupili i umotali u dobrotu i lepotu.

Umesto recenzije, jer šta reći kad je sve rečeno, odlučila sam da napišem autobiografsku priču koja se zove...

Veliki je Ćopić, a velika mu je i glava

*Dođi na ručak
u moju logu,
požuri samo,
ne žali nogu.*

Razveli su mi se mama i tata. Preselila sam se u drugi deo grada. Promenila sam školu. Nesrećno sam zaljubljena. Imam velika kolena. Desno uvo mi je klempavo. Ne ide mi se danas kod babe na ručak i plus treba da pročitam lektiru. Do ponedeljka. Preko 200 stranica. „Orlovi rano lete”, roman Branka Ćopića. Niti me zanima seoska đaćka družina, niti Drugi svetski rat.

*Sa punim loncem
i masnim brkom
čekaću na te,
požuri trkom.*

Čas istorije. Krstaški ratovi. Da li u ovoj školi postoji neko gradivo, a da nema veze s ratom? Nastavnik mlataru rukom iznad istorijske karte. Volim kako baba kuva i volim da ćutim. Ne volim kad me baba zapitkuje i ne volim da pričam dok jedem. U učionicu ulazi zajapurena nastavnica srpskohrvatskog jezika. Obaveštava nas da će našu školu posetiti Branko Ćopić. I to odmah posle velikog odmora.

*Jež se veseli:
„Na gozbu,
veli,
tu šale nema,
hajd’ da se sprema.”*

Zvoni. Svako nosi svoju stolicu kroz hodnik. Svako unosi svoju stolicu u muzički kabinet. Svako spušta svoju stolicu gde stigne i seda na nju. Volim babinu supu s knedlama. Ne volim kad me baba pita zašto stalno ćutim. Nastavnica srpskohrvatskog umiruje đake. Još je crvenija u licu nego malopre. Čupkam porub na školskoj kecelji. Jedva čekam da se završi četvrti čas. Jedva čekam da Branko Ćopić ode iz naše škole i jedva čekam da se vratim u svoju učionicu.

Sunčani krug se

*u zenit digo
kad je Ježurka
do lije stigo.*

U muzički kabinet ulazi direktor škole. Ustajemo. Škripe stolice. U muzički kabinet ulazi i čovek s velikom glavom. Smeje se. Nastavnica srpskohrvatskog jezika se ne smeje. Strelja nas pogledom. Taj pogled znači da istog časa svi začujemo. Ja to već radim. Čutim. Isto ću to raditi i kad budem kod babe na ručku. Glava nastavnice srpskohrvatskog jezika je pred eksplozijom. Toliko je crvena.

*Otpoče ručak
čaroban,
bajni.
I jež
i lija
od masti sjajni.*

Branko Čopić sedi ispred nas. Smeje se. Onda nešto priča. Onda se đaci smeju. Ja gledam. Gledam i čutim. Branko Čopić i dalje nešto priča. Baš mu je velika glava. Nastavnica nas više ne strelja pogledom. Ne stiže jer se smeje. Smeje se i briše suze. I direktor se smeje. On ne briše suze, on se drži za stomak. Ja prestajem da čupkam porub na školskoj kecelji. Kad me baba za ručkom bude pitala šta je bilo u školi, ja ću joj reći da je veliki Čopić, a velika mu je i glava.

*Ježić se diže,
njuškicu briše.
„Ja moram kući,
dosta je više.
Dobro je bilo,
na stranu šala,
lisice draga,
e, baš ti hvala.”*

Sedim za stolom. Malo srčem supu, malo pričam. Baba se smeje. Ustajem. Imitiram nastavnicu srpskohrvatskog jezika. Baba se drži za stomak. Imitiram direktora škole. Baba se i smeje i plače. Imitiram Branka Čopića. Grlim babu. Kažem da moram pod hitno kući da čitam lektiru. Baba me ljubi u kosu. Ja se smejem. Baba me ispraća do vrata. Briše suze i kaže: „Lepo si ti rekla – Veliki je Čopić, a velika mu je i glava.”

Jasminka Petrović